

Fora de joc

Un parell de dies després de la celebració de la Diada Nacional de Catalunya al Centre d'Estudis Jordi Pujol, la Fundació de l'expresident de la Generalitat, contra el que es pugui creure, no regnava l'optimisme pel bon resultat de la manifestació de Barcelona, sinó la preocupació. L'objectiu de l'impacte emocional i internacional s'havia aconseguit. D'això no en tenien dubte. El món coneixia per fi, que Espanya té un problema nacional de cohesió interna. Que una part de Catalunya no se sent còmoda en l'encaix actual, i que la Generalitat ha sortit al carrer reclamant la Independència. Aquest objectiu s'havia complert. Però hi ha hagut un efecte no previst en el guió: l'endemà el president de la Generalitat, Artur Mas, havia decidit posar-se al capdavant de la manifestació per reclamar, en una declaració oficial, un Estat propi, i aquest no era el guió previst des de l'oficina de l'ex president.

L'OBJECTIU DEL SUPORT explícit del Govern, a través de tots els mitjans de comunicació i també dels privats subvencionats, no era reclamar la Independència, sinó el *pacte fiscal*. La Independència era un objectiu a més llarg termini, però el *pacte fiscal* es plantejava com la necessitat immediata per a fer front amb millors armes a la crisi econòmica.

AQUEST ERA EL GUIÓ PREESTABLERT, i no era un guió capritxós: els estudis d'opinió que manejava el Govern de la Generalitat desaconsellaven reclamar avui aquest Referèndum (de fet no és competència de les comunitats autònomes sinó de l'Estat convocar-lo) i que sigui el poble català qui decideixi quin ha de ser l'encaix, o desencaix, futur de Catalunya: l'actual Estat de les Autonomies, un Estat federal o la radical segregació i en conseqüència la ruptura amb Espanya. L'exemple de l'experiència del Quebec era el paradigma: un referèndum només s'ha de convocar quan es té la seguretat que es pot guanyar. La impaciència de fer-ho abans d'hora el condemna al fracàs. Precipitar, és posar en perill l'objectiu, conscients com són que en aquest moment en un referèndum guanyaria el 'No' tan aviat com els electors tinguessin tota la informació del que significa obrir un procés d'aquesta naturalesa. Si avui fins el PNB, que sempre ha estat més radical que CiU, proclama que l'objectiu prioritari d'Euskadi no és la Independència, sinó sortir de la crisi econòmica!

MALGRAT AIXÒ, aquest guió ha canviat perquè si alguna cosa no tenen els organitzadors de l'ANC és paciència. De fet, ja li han dit a Mas que esperar a l'11 de Setembre de 2014 per proclamar oficialment i solemnement la Independència és molt esperar... I aquesta pressa deixa sense sentit la trobada d'ahir dijous, dia 20, que tenia com a únic punt de l'ordre del dia el *pacte fiscal*. De fet, la setmana anterior a la Diada, Mas deia en una entrevista a *Catalunya Ràdio* que no es podia caure en l'infantilisme, que si era difícil aconseguir el *pacte fiscal* molt més difícil seria aconseguir un Estat propi. I una setmana després Mas s'ha posat al mig del laberint.

ARTUR MAS S'HA FICAT en un bon embolic. Jordi Pujol, gat vell, bé que ho sap i per això els cervells de la seva Fundació estan desconcertats, en fora de joc. En realitat, en aquesta bogeria a tots ens han deixat en fora de joc, perquè no ens oblidem que per poder arribar a final de mes la Generalitat ha demanat cinc mil milions d'euros a l'Estat del qual es vol separar...

HOY GRANOLLERS

La última palabra (15 + 1) no es de Santi, es de Mayoral

Esta pancarta de Payàs ilustra bien la confusión: reclamar el pacto fiscal y la Independencia.

El poder de las palabras es infinito. Con sólo veintiocho letras puedes escribirlo todo. Sin límites, por eso es infinito.

Incluso con sólo quince palabras como las usadas por el siempre ingenioso Santi Montagud desde su nuevo Ático, puedes construir un mundo imaginario.

Hoy en este artículo serán las quince de Santi más una cosecha de Mayoral. Se necesita una más porque la poesía cautiva más que la prosa. Y esto es prosa con herida abierta. Santi es un poeta que toca la lira ahí arriba.

1. Indecent: El catedràtic d'Economia i tertulià en la *Nuestra*, Santiago Niño Becerra, en una entrevista al programa Rambla de BTB va explicar, després de la Diada, que la Independència no és viable econòmicament amb 650 mil aturats, però sí ho seria si no hi hagués aturats immigrants. Va dir que la solució seria expulsar...

2. Indecisos: Como escribió nuestra escritora Marina Martori, no deja de ser contradictorio que para ser más libres tengamos que levantar fronteras donde no existen.

3. Indecorós: Alimentar a l'era de la globalització un somni impossible a persones de bona fe, sense explicar totes les conseqüències. El somni podria convertir-se en malson. Afortunadament a Espanya no existeix l'odi que hi havia als Balcans. És un tranquil·litzant.

4. Indefallents: ¿Qué haremos con los catalanes que festejaron el gol de Andrés Iniesta que dio a España el Mundial de Fútbol el 11 de julio de 2010? ¿Les damos el pasaporte para que no *empreñen* con sus petardos nuestra sensibilidad nacional?

5. Indefens: La Generalitat, que per poder pagar als funcionaris la nòmina ha demanat el rescat al govern espanyol, com pagarà als pensionistes, els aturats i els que tenen la desgràcia d'estar tramitant la Invalidesa Total o l'Absoluta, perquè tenint feina la seva malaltia els impedeix seguir cotitzant a la Seguretat Social?

6. Indefensible: Pensar que con la hipotètica separación las empresas catalanas continuarían facturando lo mismo en el mercado español. En el 2010 las ventas fueron de 55.000 millones de euros y las compras de 28.000. La balanza comercial a nuestro favor: 27.000 millones de euros al año. Con la crisis el mercado español sólo supone el 60% de las 'exportaciones' catalanas. Así lo ha dicho esta semana el presidente de la *Cambra* de Barcelona. El resto se reparte entre todo el mundo.

7. Indefinitos: L'accés a la UE ha de ser amb el vot a favor de tots els Estats membres o no serà. No només Espanya, sinó també França (Iparralde, Catalunya Nord, Còrsega i Bretanya), Gran Bretanya (Escòcia), Itàlia (Lliga del Nord), Bèlgica (flamencs), Grècia (Macedònia) han de dir sí. I tots aquests estats tenen, entre parèntesi, un problema nacional intern... Recorden l'acudit: ¿Verdad que no nos vamos a hacer daño?, li va dir el client al seu dentista.

8. Indemne: ¿Qué haremos con los catalanes que no quieran renunciar a la nacionalidad española? ¿Les quitaremos los derechos políticos? ¿Les convertimos en apátridas en su propio país? Hoy quien no se siente español puede elegir entre votar o no en unas elecciones generales. ¿En nombre de la libertad vamos a quitar el derecho a estos *españoles* a poder seguir votando para el Congreso de los Diputados?

INDEPENDÈNCIA

EP, DESPERTA
DEL SOMNI
QUE JA
HA ARRIBAT
LA MATINADA!